

**POBRETS Y
ALEGRETS**

Published @ 2017 Trieste Publishing Pty Ltd

ISBN 9780649180202

Pobrets y alegrets by Emili Vilanova

Except for use in any review, the reproduction or utilisation of this work in whole or in part in any form by any electronic, mechanical or other means, now known or hereafter invented, including xerography, photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, is forbidden without the permission of the publisher, Trieste Publishing Pty Ltd, PO Box 1576 Collingwood, Victoria 3066 Australia.

All rights reserved.

Edited by Trieste Publishing Pty Ltd.
Cover @ 2017

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, re-sold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior consent in any form or binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.triestepublishing.com

EMILI VILANOVA

**POBRETS Y
ALEGRETS**

EMILI VILANOVA

POBRETS
Y
ALEGRETS

BARCELONA
IL·L·STRACIÓ CATALANA
1906

EN MIL HOMENS

— Ab la concordancia, cavallers, de que si jo fos abanderado no voldria cap individu ab lo barret fòra de mida, d'aquells que servexen *quando celis* per anar a bateig, y que no hi hà ningú qu'haja conseguit lo temps qu'eran moda. Qui no tinga'l *corró* conforme, que'l compri ò que l'emmanlevi, y que se'l enquibexi al cap ab unes alses de paper doblegat, si li ve balder.

Un any, pels Tres Toms, lo Xato va comparèxer ab una *cúpula* que no'n tenia poch de *recinto*... y d'alsarial... jo crech qu'aquell barret per dins era obrat com les fiambres dels militars: ab sostrets y recambres,

per que les orelles li feyan molta fatiga per sostenir-lo a plom. Jo li vaig dir: «Xatet, tens ventura de les *tafaneres*, ò sinó'l *gasòmetro* se te'n anava cara avall; com que tens lo nàs de punta inglesa, no trobaria aturador, y ventura de les *nanses* del cap que pagan la festa, te defensen la vista y la claretat y't fan de falques, ò sinó ja podrías anar a benehir com aquell que juga a puput, ab l'ensolciada que pegaría aqueix moeble ab los sotrachs del cavall.»

— ¿Veyeu? se mofa de tothom y després li sab greu que'l motegin.

— ¡A poch a poch! Jo quan veig un home vestit de *capritxo* l'haig de advertir que l'han enganyat y que farà riure a la gent. Y després, una brometa meva es més rebedora que no pas la de tot lo públich.

Y, allò que deyam: jo no'n vull de disfresses a la comitiva; l que no tingui *patacons* per lluhir la bandera, que's quedi a la quadra a trencar garrofes. Tant si so banderado com nó, ls que seguexin la meva companyia no vull que ningú hi tingui rès que dir. Mirèu, jo fa quinze dies qu'al anarmen al llit m'enveno les

mans per que'l dia de la festa, ab los guants, no se'm destríin los dits y no semblin dues estrelles de cabritilla. ¿No veyeu que hi hà tants mo-fetes en aqueix Barcelona, tants diaris que no saben com fer broma, y tan maco tonto, que basta que siguem carreters per criticarnos de cap a peus?

Donchs, rigor, y revista de comisari abans de pujar ningú a dalt de cavall. Ja'm sembla que m'hi trobo fent l'inspecció:

«Ansia, tu, *malandando*; vés, tór-naten a casa, y que't volquin de cap y de nou; digas a la dòna que vas massa ample de per tot; que't voleyarian massa'ls pantalons y t'entraria'l llevant per les pantorrilles, bo y montat a cavall; que t'hi fassin un sacsó ò unes contra-solapes part de dins de les calses ò sinó arreplegarías un encostipat de tormells, que els banys de Caldes no hi podrian rès. Vés, que t'endressin; y dels retalls que'n fassin una capeta pel noy gran.»

«¡Tu, poca-roba! tu't presentas massa estret: espólsat los pantalons, qu'encara dus sabó de pedra del que

has empleat per ficarte aquestes mànegues. ¡No t'afaqueix poch aquesta vestidura!... Semblas d'aquells que venen al món ab dos mesos de ventatja. Digas que cada vegada que't mudas deus necessitar que'l metge't recepti una malaltia per posarte a la mida.»

«Alto aquí, *Rumamá*, no't giris les mànegues, que no s'estila y't pendrían per barber; ja ho veurà la gent que portas guants de color de ginesta; se pensaràn que'l fel sobrexit corre com dolor y que se t'ha apoderat de les munyeques; y al mateix temps, múdat la camisa, que fan gitano aquexos prisats; ¿que no ho sabías qu'es privada aquesta moda? vés, féstels treure, y tal vegada te'ls llogarà'l porrer de la Seu si n'hi hà prou per ferne un collaret pels dies que va d'uniforme...»

A tothom escometeria; un per un, y'l que'm faltés al reglament lo cri-daria a part y ab bons termes li donaria entenent de que's retirés.

—Noy, en *Mil hòmens* quíns fumillos gasta! digas qu'en Carlos d'Espanya fora petit al costat seu.

— ¿Encara no'ns tenen prou l'ull

a sobre aquests fatxendes de *pescante*? ¡Deu los fassa bons minyons! que esmersan més fanfarría que diners; per que tota la opulencia la tenen a la llavia, y'l día que's malgastan un duro, l'endemà ja guaytan lo diari a veure si ho porta, y van pels carrers de Barcelona ab un aparato y un *con que*, qu'ab la mirada, no més, ja sembla que tractin de pobre a tothom, y ab un pit y un *despejo* que fins l'*Ensanxe*'l troban estret y de poch gasto, y miran ab un *solris*, ab la vista mitx badada, Deu me valgui, que parexen los arrendataris de la claror. ¿Y, donchs, quan s'hi té de combatre ab aquexa trepa de farsants que sembla que fassin del ofici per recreyo, com si proclamesin desde dalt a la banqueta que treballan per distreures y que, si a mà ve, portan a n'en Rius y Taulet y a tot lo senyoríu de la ciutat per empenyo y per tendencia, y agafan la rienda ab una propaganda y un dexèume estar, com si fossin los secretaris de les arquees reyals. *Firmes* aquí, contra aquexos boladistes; ¿no ho veyeu que tot es midó y forses de flaqueza?... ¡Que'ls carreters de